

JENÍK A DRAČÍ MLÁDĚ

Jan Prokeš ilustrace Iveta Autratová

ORIGONA®

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Iveta Autratová

ISBN 978-80-88116-99-8

ID 060b-01

Náš šikovný broučku,

*přejeme Ti krásné 4. narozeniny a hodně dárečků.
Od nás máš na památku tuto dobrodružnou knížku.*

Bába Ela a děda Jura

3. ledna 2026

Úvod

Hlavní postavou tohoto poutavého příběhu je Jan Palcát, zelenooký hnědovlasý statečný kluk, který má rád fialovou barvu. Narodil se 3. ledna 2022 a bydlí s mámou, tátou a sestřičkou Emmičkou v Praze, kde také celý příběh začal.

Jak se to celé seběhlo? Jednoho podzimního dne šel Jeník se svým kamarádem Vládou na louku pouštět papírového draka. A tam se stalo něco zvláštního! Najednou se na obloze objevil opravdový malý dráček.

Chcete slyšet veselý a napínavý příběh plný zvířátek? Tak pěkně poslouchejte nebo čtěte.

1. Boj o Strápáče

Byl slunečný, ale chladný den. Sluníčko zářilo na nebi jako žlutá pampeliška a kolem něj se jako rozfoukané papěří honily mraky.

„Už je to tady!“ volal skotačivý vítr. „Léto skončilo. Zase je tu podzim! Fííí! Fííí! Fííí!“

A jak fičel, obloha plná obláčků byla čím dál rozcuchanější. Ale to vůbec nevadilo. Rozcuchaný byl každý, kdo si ten den zapomněl doma čepici. A že se jich našlo!

Byla totiž sobota a všechny děti se vyhrnuly ven za podzimními radovánkami. Na kopcích a loukách se hemžilo plno kluků a holek. Smáli se a drželi šňůry, na kterých se třepotali barevní papíroví draci. A všichni ti draci se vznášeli tááákhle vysoko na nebi!

„Jupí!“ ozývalo se z jedné strany.

„Hurá!“ znělo z té druhé.

„Juchajdá! To koukáte, kam až můj drak doletí!“

Každý z těch kluků a holek zažíval báječné dobrodružství. Ale to úplně největší dobrodružství začínalo o kousek dál. Na velké louce nedaleko lesa. Vidíte? Že tam nikdo není? Jen ještě chvílku počkejte. Tak. Už! Vidíte?

Právě před chvilkou vběhli na louku dva kluci. Na provázku táhnou toho nejhezčího draka široko daleko. Směje se širokými kukadly, jako by měl za lubem nějakou skopičinu. A každou chvíli zamává ocasem s barevnými mašličkami. Vítr mu čechrá dlouhé šťapce z krepového papíru, které mu plandají podél hlavy jako dlouhé psí uši.

„Do toho, Šťapáci, stoupej výš!“ křičí na něj zezdola kluci. Tak ho totiž pojmenovali podle těch dlouhých šťapců. A dráček se nenechá dlouho pobízet. Letí čím dál výš. Za chvíli se dotkne prvních mraků!

Ale co jsou vlastně zač ti dva kluci pod ním? To si musíme povědět, protože za chvíli vypukne velké dobrodružství. A hlavní roli v něm sehrají právě oni.

Tak schválně. Uhádnete, jak se jmenuje kluk, který právě drží Šťapáče na šňůře? Trochu vám napovím. Má **zelené** oči, **hnědé** vlasy a narodil se **3. ledna 2022**. Bydlí s mámou, tátou a sestřičkou Emmičkou v Praze a ze všeho nejradši nosí **fialové** oblečení.

Tak co, uhádli jste? Aby ne! Kdo jiný by to mohl být než **Jeník Palcát**? A kde je **Jeník**, tam musí být i jeho nejlepší kamarád **Vláďa**. To oni volali na Šťapáče a povzbuzovali ho, ať se prodírá přes mraky a letí výš a výš.

Jenže co to? Ještě před chvílí Strápáč vesele kličkoval po obloze, ale teď ho pohltit velký mrak. Dráček v něm celý zmizel. Ani třepotající se ocas s mašličkami najednou nebylo vidět. Vypadalo to, jako by Jeník nedržel na provaze dráčka, ale velký mrak.

„No tohle!“ zarazil se Jeník. Zkusil provázek přitáhnout k sobě, aby se Strápáč zase objevil. Jenže tomu se dolů vůbec nechtělo.

A co hůř! Jeník měl pocit, že dráčka za mraky něco popadlo a snaží se mu ho vytrhnout. Provázek se mu divoce zmítal v dlaních, jako by za něj někdo tahal a chtěl s ním odletět pryč.

„Něco se děje!“ vyhrkl Jeník a obrátil se na Vlášu. „Rychle, pomoz mi!“

Vláša na nic nečekal a přiskočil ke kamarádovi. Teď drželi provázek oba dva a pevně se zapírali o zem. Přesto se šňůra prudce škubala a létala vzduchem sem a tam.

Jeník s Vlášou měli co dělat, aby provázek vůbec udrželi. Chvíli je oba táhnul po louce, jako když rybář chytí obrovitou rybu a ta ho i s lodí vleče daleko na volné moře.

„To ne! Už ho neudržíme!“ volal zoufale Vláša, kterého začínaly bolet ruce.

„Musíme!“ nevzdával se **Jeník**. „Víš co? Až napočítám do tří, zkusíme s provázkem oba naráz škubnout. Jsi připravený? Raz, dva, tři!“

Oba kluci se z posledních sil zapřeli a trhli provázkem. A něco se opravdu stalo!

Z mraku se zablesklo, jako by tam šlehnul blesk. Ve stejném okamžiku začal provázek padat k zemi. Ale na jeho konci se netřepetal rozpustilý Střapáč. Chvíli to vypadalo, jako by oba kamarádi stahovali z nebe hořící hvězdu! Všude po obloze létaly jiskry a k zemi se zběsile řítíl neznámý předmět. To z něho sršely všechny ty jiskry!

Jenomže to nebyl žádný předmět. Bylo to nějaké zvířátko! **Jeník** ho na chvíličku zahlédl, ještě než žuchlo do trávy opodál. Buch! Sotva dopadlo, udělalo pár kotoulů a skutálelo se kamsi do křoví. Bum! Rach! Křust!

Oba kluci si hlasitě oddechli, že to ohnivé zvířátko nepadlo přímo na ně. Vždyť nechybělo mnoho, a na louce by vypukl požár! Naštěstí se při dopadu toho tvorečka zvířil prach a přikryl travu dřív, než chytila plamenem. Ale i tak to všude vonělo, jako když se opékají buřty.

Není divu, že si **Jeník** s **Vláďou** vyměnili opatrné pohledy. Co teď? Měli by tomu neznámému zvířátku pomoci? Ale nebude to nebezpečné?

„Jauvajs!“ ozvalo se z křoví, kam se tvoreček dokutá-
lel. „To byla teda řacha, to vám povím.“

A pak z křoví vykoulkla hlava, která na oba kamarády
upřela zvědavý pohled.

Byla to zvláštní hlava. **Jeník** si nevzpomínal, že by
takovou někdy viděl. Byla roztomilá, jako by patřila
nějakému štěňátku. Jenže nebyla skoro vůbec chlupa-
tá – jenom za ušima jí trčelo pár střapatých chomáčků
dlouhé srsti. Měla rozjásané oči a na konci dlouhé tlamy
se vyjímal čenich jako bambulka.

A z té tlamy čouhal papírový drak Střapáč! Byl celý
polámaný a zčernalý, jako by snad hořel. A protože se
mu z mašliček na ocase ještě kouřilo, **Jeník** si domyslel,
že asi opravdu hořel. A to ho pořádně namíchlo.

„Tak hele, ty jeden, tys nám spálil draka!“ obořil se
na zvířátko. Ale pak si vzpomněl, jak se to celé seběh-
lo, a starostlivě dodal: „A vůbec... Jsi celý? Není ti nic?
Vždyť jsi spadl z hrozitánské výšky!“

„Ale kdepak, s tím si nedělejte hlavu!“ zahlaholil ve-
selý hlásek. Jenže určitě nevycházel z té tlamy, ze které
čouhal Střapáč. Ta přece nemohla mluvit, když pořád dr-
žela papírového draka. No jo, ale kdo to teda mluvil?

Než to **Jeník** a **Vláďa** vykroumali, vyhlédla z křoví
druhá hlava, úplně stejná jako ta první.

3. Paní Sova

Moudrá sova nebyla moudrá pro nic za nic. Celý den si četla časopisy a luštila křížovky. Někdy chodila na návštěvy za panem Výrem, aby mu povykládala, co nového se dozvěděla. A pan Výr pokaždé vejral! Kdepak paní Sova, to byla hlavička!

Dneska si ale paní Sova nic nečetla. Byla sobota, a tak si řekla, že si uvaří dobrý oběd. Špagety se sýrem, ty jí chutnají nejvíc. Vytáhla z kredence hrnec a pustila se do vaření.

„Nudle, špagety, těstoviny, ty umím jak nikdo jiný,“ zpívala si.

Když měla uvařeno, naložila si na talíř pořádnou porci. Už se chystala, že se do té dobroty pustí, když najednou někdo zaťukal na dveře. A kdyby jen zaťukal. Spíš pořádně zabouchal. Jako by šlo o život.

Buch, buch, buch!

Paní Sova leknutím nadskočila. Zavadila přitom o talíř se špagetami a ten vyletěl do vzduchu. Překlopil se a všechny špagety se sově vysypaly na hlavu. Chudák paní Sova teď mžourala jako sůva z nudlí!

„Kdo... kdo je tam?“ zavolala překvapeně. A snažila se odlepit ze sebe špagety a vrátit je zpátky na talíř.

„Tady Jeník, Vláša a Štrápáč,“ ozvalo se za dveřmi. „Omlouváme se, že rušíme. Ale potřebujeme vaši pomoc. Je to důležité.“

Paní Sovu netěšilo, že ji někdo ruší uprostřed oběda. Ale ráda druhým pomáhala. Zvláště když u toho mohla ukázat, jak je moudrá. A tohle vypadalo přesně na ten případ. A tak zahoukala:

„Hu-hú! No tak tedy vstupte, ať venku nehulákáte na celý les. Hu-hú!“

Dveře se otevřely a paní Sova se nestačila divit. Dovnitř napochodovali dva kluci a za nimi podivný dvouhlavý tvor. Mrskal ocáskem a všechno zvědavě očichával.

„Dobrý den,“ pozdravil jeden z kluků. „Já jsem Jeník, tohle je Vláša a tohle...“

Ale než stihl představit svého dvouhlavého kamaráda, ten najednou zvětřil sobotní oběd.

„Jééé, špagety!“ vyhrkla jedna z jeho hlav. A než se paní Sova zmohla na slovo, druhá hlava z ní začala slízávat špagety. A hlasitě u toho srkala a frkala.

Srrrk! Frrrk! Blízy blízy!

„Mňam, mňam! Špagety se sýrem, ty já moc rád,“ zamaskovala pro změnu první hlava. A pustila se do špaget, které paní Sova mezitím vrátila na talíř.

Mlask! Mňam! Hami, hami!

Než bys řekl švec, byl talíř prázdný a všechny špagety z paní Sovy oblízané.

„Tak to vypadá, že jsem po obědě,“ povzdechla si paní Sova.

Trochu se zlobila, protože ze špaget nestačila ani ochutnat. Ale na druhou stranu byla ráda, že z ní ten dvouhlavý tvor všechny těstoviny oblízal, protože se jí lepily na peří.

Jenomže teď byla celá mokrá. Podívala se do zrcadla a... Hrůza! Vůbec nevypadala jako moudrá sova, ale jako zmoklá slepice! Kdyby ji tak viděl zlomyslný strýček Sýček, celý den by se jí posmíval.

„Propáníčka, hu-hú! To jsi mě musel celou oslintat?“ obořila se paní Sova na špagetového žrouta.

„Promiňte, on za to nemůže,“ zastal se ho Vláša. „Je to náš dráček Strápáč a teprve se vylíhnul. Někdy je to ještě trochu popleta.“

„Tak dráček, říkáš,“ zamyslela se paní Sova. „Hm, to dává smysl, když má dvě hlavy. A jestli se zrovna vylíhnul, tak asi musel mít pořádný hlad. Ale kdo mě teď usuší?“

„Co jsem zpackal, to zase napravím,“ prohlásil nečekaně Strápáč.

„Třeba by se to dalo vyřešit jinak, hu-hú. Co kdybych věděla, jak zařídit, aby ti narostla třetí hlava? To bys potom věděl, kde to zimoviště je. A mohl bys tam doletět.“

Dráčkovi se rozzářily oči.

„Vy vážně víte, jak to udělat, aby mi narostla třetí hlava?“

Paní Sova se pyšně nadmula. „Já vím spoustu věcí. Každý den vyluštím pět křížovek a přečtu dva časopisy. A zrovna tuhle jsem četla jeden... Však počkejte.“

A paní Sova popošla k velké knihovně. Měla v ní narovnáno spoustu knih a časopisů. Chvíli mezi nimi cosi hledala a pak vytáhla jeden tlustý časopis.

„Tady. Podívejte. To je časopis Babka kořenářka. A na straně čtyři se píše o dračím kořeni.“

„Dračí kořen? Co to je?“ zajímal se **Jeník**.

„Dračí kořen je kouzelná bylina,“ četla paní Sova z časopisu. „Pomáhá malým dráčkům, aby správně rostli. A aby měli správný počet hlav.“

„Takže když Střapáč sní ten kořen, naroste mu třetí hlava?“ zeptal se **Vláďa**.

„Přesně tak, hu-hú,“ přitakala moudrá čtenářka. „A abyste věděli, náhodou vím, kde ten dračí kořen roste. Je to u nás v lese. A protože mě Střapáč tak hezky vyfénouval, prozradím vám, jak ho najdete.“

A hlava, která uměla chrlit oheň, se zhluboka nadechla. **Jeník s Vládou** vyjekli, protože se báli, že z ní vyšlehne oheň. Ale místo toho z ní vyšel horký vzduch. Strápáč ho foukal na paní Sovu, jako by ji fénoval. A mokré peří bylo najednou suché a báječně načechrané.

Paní Sova se prohlédla v zrcadle. No tohle!? Vypadá náramně! Jako kdyby vyšla ze salónu krásy. Asi dnes navštíví pana Výra. Ten bude panečku vejrat! A strýček Sýček pukne závistí.

„Tohle se ti opravdu povedlo, hu-hú,“ zahoukala uznale. „Za to vám ráda pomůžu. Co byste vlastně potřebovali?“

A tak jí **Jeník s Vládou** vysvětlili, že dráček nemá třetí hlavu. A že kvůli tomu neví, kde je tajné dračí zimoviště. Neví paní Sova, kde by to zimoviště našli?

Moudrá sova se zamyslela.

„Hm, tak dračí zimoviště říkáš? Bojím se, milý **Jeníku**, že s tím ti nepomůžu. To je dračí tajemství, hu-hú. To znají jenom draci.“

Strápáč si smutně povzdechl. „Tak. A jsme namydlení.“ Chvilí to vypadalo, že se dá do pláče.

Ale potom paní Sova zvedla křídlo na znamení, že ještě nedomluvila.

A paní Sova se pustila do vysvětlování, jak se ke kouzelnému kořenu dostanou.

O chvíli později už **Jeník**, **Vláďa** i Střapáč vycházeli z jejího domečku. Vydali se směrem, který jim paní Sova poradila.

A protože měli radost, že jsou na správné stopě, tak si u toho zpívali:

*Hola, dráčku, co se stalo?
Dvě hlavičky jsou ti málo?
Žádné strachy. Chtěl bys třetí?
Za chvíličku přibude ti!*

